

Kenanlı kadın

Kalabalık, yaptığı mucizeler yüzünden değil, sözlerinden dolayı İsa'yı taşlamaya çalıştı. "Size Babamdan birçok güzel eser gösterdim; bu işlerden hangisi için beni taşıyorsunuz? Yahudiler ona cevap verdiler ve dediler: Sizi iyi bir iş için değil, küfür için taşlamıyoruz. çünkü bir erkek olarak, kendinize Tanrı olursunuz " (Yuhanna 10:32 -33).

Kenanlı kadın

"Ve İsa oradan ayrıldığında Sur ve Sayda bölgelerine gitti. Ve işte, bu çevreden ayrılan Kenanlı bir kadın haykırdı, Davut oğlu Rab bana merhamet et, kızımın sefil bir şekilde şeytanlaştırıldığını söyledi. Ama tek kelime cevaplamadı. Ve ona gelen havarileri, bizden sonra bağırarlara veda ederek ona yalvardı. Ve cevap verdi ve dedi ki, ben sadece İsrail evinin kayıp koyunlarına gönderildim. Sonra geldi ve ona taptı, "Tanrım, yardım et! Ama cevap verdi ve şöyle dedi: Çocuk ekmeğini alıp yavrulara atmak iyi değil. Ve dedi, Evet, Tanrım, ama köpekler de efendilerinin masasından düşen kırıntıları da yerler. Sonra İsa ona cevap verdi ve dedi: Ey kadın, imanın büyük! Bırakın sizin için dilediğiniz gibi yapılsın. Ve o andan itibaren kızı iyileştirildi " (Mt 15:21 -28).

Yabancı bir mümin

Tanrı'ya hizmet etmenin insanların geleneklerine uymakla eşdeğer olduğunu düşündükleri için Ferisileri kınadıktan sonra (Markos 7: 24-30), İsa ve öğrencileri Sur ve Sayda topraklarına gittiler.

Evangelist Lucas, İsa'nın yabancı topraklarda bir eve girdiğini ve onun orada olduğunu bilmelerini istemediğini, ancak saklanmanın mümkün olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Kirli bir ruha sahip bir kızı olan kanlı Syro-Fenikeli Yunanlı bir kadın, İsa'yı duyunca ona işkence eden ruhu kızından kovması için yalvarmaya başladı.

“Kızının ruhu kirli olan kadın onu işitince gitti ve kendini ayaklarının dibine attı” (Mk 7:25).

Evangelist Matthew, kadının mahalleyi terk ettiğini ve ağlamaya başladığını anlattı:

– Davut Oğlu Rab, bana merhamet et, kızım sefil bir şekilde şeytanlaştırıldı! Ancak yalvarmalarına rağmen İsa onu duymamış gibiydi.

İsa'yı işiten diğerlerinin aksine Kenanlı kadın benzersiz bir gerçeği açıkladı:

– ‘Rab, Davut’un oğlu bana merhamet et ...’.

Kadın bir büyücü, bir büyücü, bir şifacı, bir mucize işçisi, bir doktor vb. İçin ağlamadı ama Davut’un Oğlu için haykırdı. İsrail’in çocukları Mesih’in gerçekten Tanrı’nın Oğlu Davut’un Oğlu olup olmadığını sorgularken, Kenanlı kadın kesin olarak haykırdı: – ‘Davut’un Efendisi ...’, kalabalığın spekülasyonlarına kıyasla garip bir kesinlik.

“Ve bütün kalabalık şaşkınlığa uğradı ve ‘Bu Davut’un Oğlu değil mi?’ Dedi. (Mt 12:23).

Tanrı kutsal yazılarda Mesih’in Davut’un oğlu olacağını vaat etmişti ve İsrail halkı onun gelişini dört gözle bekliyordu. Tanrı, bedene göre Davut’un soyundan birinin Tanrı için bir ev inşa edeceğini ve İsrail krallığının tüm krallıkların üzerinde kurulacağını vaat etmişti (2 Sam. 7:13, 16). Bununla birlikte, aynı kehanet, bu torunun Tanrı’nın Oğlu olacağını, çünkü Tanrı’nın kendisi Babası ve onun soyundan gelen Oğlu olacağını

açıkça ortaya koydu.

“Ben onun babası olacağım, o da benim oğlum olacak; ve eğer günah işlersem, onu bir sopayla ve erkeklerin oğullarının çizgileriyle cezalandırırım ”(2 Sam 7:14).

Meryem Davut’un soyundan olduğu için Davut’un evinde doğmuş olmasına rağmen, yazıcılar ve Ferisiler Mesih’i reddettiler. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın bir Oğlu olduğunu açıkça ortaya koysa da, Mesih’e inanmadılar ve Tanrı’nın bir Oğlu olma olasılığını reddettiler.

“Kim cennete çıkıp aşağı indi? Rüzgarları yumruklarınıza kim kapattı? Suları giysilere kim bağladı? Dünyanın her tarafını kim kurdu? Adın ne? Peki biliyorsan oğlunun adı ne? ” (Pr 30: 3).

İsa’nın sorusuyla karşı karşıya: “Mesih’in Davut oğlu olduğunu nasıl söylüyorlar?” (Lk 20:41), suçlayıcıları, Davut’un neden oğlunu Rab olarak adlandırdığını, ebeveynleri çocuklara değil de ebeveynleri onurlandırmaksa (Lk 20:44) neden cevap veremediler (Lk 20:44), ancak bu yabancı kadın Mesih hakkında bilgi sahibi olmak, Mesih’in Davut’un Rab dediği Tanrı’nın Oğlu olduğu sonucuna varmaya yetti.Şimdi, bir yabancı olmasına rağmen, kadın Mesih’i duydu ve ona ulaşan bilgi onu Mesih’in vaat edilen Mesih, Davut’un Tohumu olduğu sonucuna götürdü.

“Bakın, günler geliyor, dedi RAB, Davud’a doğru bir Dal açacağım zaman; ve kral olarak hüküm sürecek ve akıllıca hareket edecek ve topraklarda yargı ve adalet uygulayacak ”(Yeremya 23: 5).

Kadının ağlaması yüzünden öğrenciler rahatsız oldu ve Mesih’ten onu göndermesini istediler. O sırada İsa öğrencilerine şöyle cevap verdi:

– Yalnızca İsrail evinin kayıp koyunlarına gönderildim.

İsa yabancı bir ülkede olmasına rağmen görevinin ne olduğunu

vurguladı “O kendisi için geldi ve kendisi onu kabul etmedi” (Yuhanna 1:11); “Kaybolan koyunlar benim kavmimdi, çobanları onları yanlış yaptı, onları dağlara yönlendirdiler; tepeden tepeye yürüdüler, dinlenme yerlerini unuttular ”(Yeremya 50: 6).

İsrail halkı ‘dinlenecekleri yeri’ unuttuğunda, Tanrı bir kadından doğan Oğullarını onlara duyurmak için gönderdi:

“Hepiniz bana gelin, yorgun ve ezilenler, ben sizi dinlendireyim” (Matta 11:28);

“Davut’un soyundan bedene göre doğan Oğlu hakkında” (Romalılar 1: 3).

Halkını şöyle çağırdığında: – Bana gelin, yorgun ve ezilenler, İsa kendisini Yeremya’nın ağzıyla kehanet edilen şeyin gerçekleşmesi olarak tanıtıyor.

Mesih’in kavmi onu reddetti, ancak Kenanlı kadın İsa’ya yaklaştı ve ona tapınarak şöyle dedi:

– Tanrım, yardım et!

Evangelist Matthew, kadın Mesih’ten yardım istediği için O’na taptığını açıkça ortaya koyuyor. Çünkü haykırdı: Tanrım, yardım et, Kadının isteği Davut’un Oğlu’na ibadet etmektir.

İsa’yı duyan kadın, O’nun Davut’un Oğlu olduğuna inanıyordu ve aynı zamanda Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olduğuna inanıyordu, çünkü yardım istemek için O’na tapıyordu. Evangelist, Mesih’ten kızını bu korkunç kötülükten kurtarmasını istemenin, insanlar için imkansız bir şey olan ibadeti oluşturduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Görünüşe göre kadının ibadetinin bir etkisi olmadı, İsa’nın dediği gibi: – Çocuk ekmeğini alıp yavrulara atmak iyi değil. Mesih’in kadına cevabı, Mesih’in havarilere verdiği cevabın tamamlayıcısı oldu.

Evangelist Mark'ın kaydı, Mesih'in ifadesinin tam anlamını verir: "Önce çocuklar tatmin olsun; çünkü çocukların ekmeğini alıp yavrularına atmak uygun değildir "(Markos 7:27). İsa, görevinin İsrail eviyle bağlantılı olduğunu ve buna katılmanın, çocuklarından ekmek alıp yavrularına veren bir aile erkeğinin eylemine benzeyeceğini vurguluyordu.

Kenanlı kadının tepkisi şaşırtıcıdır, çünkü köpeklere kıyasla zevkli davranmaz ve yanıt verir: Evet efendim, ama yavru köpekler de efendilerinin masasından düşen kırıntıları yerler. İsa'nın kendisine söylediklerini doğrular, ancak çocukları için yiyecek değil, yavrulara ait kırıntılar aradığını vurgular.

O kadın için, Davut'un Oğlu'nun masasındaki kırıntı onun problemini çözmeye yetiyordu. Masaya katılma hakkı olan çocuklardan ekmek almayı düşünmediğini, ancak Davut Oğlu'nun masasından düşen kırıntının yeterli olduğunu gösterdi.

İşte o zaman İsa ona cevap verdi: Ey kadın, inancın büyük! Bırakın sizin için dilediğiniz gibi yapılsın. Ve o andan itibaren kadının kızı sağlıklıydı.

Kenanlı kadının, İsa'nın çaresiz bir annenin durumuna göre hareket ettiği için değil, Tanrı'nın, Davut'un Oğlu olan Tanrı'nın elçisi olduğuna inandığı için katıldığına dikkat etmek önemlidir. Tanrı'yı □□insanların yardımına getiren bir babanın ya da annenin çaresizliği değildir, Mesih, Peygamber Yeşaya'daki Kutsal Yazıları okuduğunda şöyle der: "Rab'bin Ruhu üzerimde..." dedi: "Bugün bu Kutsal Yazı kulaklarınızda yerine getirildi" (Luka 4:21) ve Tanrı'nın elini hareket ettirenin Tanrı'ya güvendiğini açıkça ortaya koydu, çünkü sayısız dul vardı. Kudüs'e muhtaç olan İlya, yabancı bir dul eşin evine gönderildi. Çünkü? Sarepta de Sidom şehrinin sakini, İlyas'ın bir peygamber olduğunu anladığı ve umutsuzluğun sınırında olan ihtiyacına rağmen peygamberin sözüne uyarak Tanrı'ya olan güvenini gösterdi (Luka 4:25 -26).

Kutsal Yazıların Tanıklığı

Mesih'i takip edenlerin çoğunun Kenanlı kadınıninkine benzer ihtiyaçları vardı, ancak bu anne iki temel gerçeği fark ettiği için kalabalığın arasından sıyrıldı:

1. Mesih'in Davut'un Oğlu olduğu ve;
2. Tanrı'nın Oğlu, Rab.

Mesih İsrail evinin kayıp koyunlarına gönderilmiş, müjdeyi duyurmuş ve birçok mucize gerçekleştirmiş olsa da, İsrailoğulları İsa Mesih'i sadece başka bir peygamber olarak görüyorlardı.

“Bazıları, Vaftizci Yahya; diğerleri, Elias; ve diğerleri, Yeremya veya peygamberlerden biri ”(Mt 16:14).

Yakup'un çocukları İsa'yı Tanrı'nın elçisi olarak tanımadığından, insan oğlu Mesih öğrencilerine seslendi: “Peki sen, kim olduğumu söylüyorsun?” Elçi Petrus, Mesih'in yaşayan Tanrı'nın Oğlu olduğunu harika bir itirafta bulunduğu (kabul ettiği) zamandı.

Yahudiler, Tanrı'nın Oğlu hakkındaki gerçek tanıklığı olan Kutsal Yazıları ellerinde buldurmalarına rağmen Mesih'in vaat edilen Mesih olduğunu göremedikleri için, İsa öğrencilerine bu hakikati kimseye açıklamamaları talimatını verdi.

“Sonra öğrencilerine Mesih İsa olduğunu kimseye söylememelerini emretti” (Mt 16:20).

İsa neden havarilerinin Kendisinin Mesih olduğunu ilan etmesini istemedi?

İsa insanların Kutsal Yazılara göre kendisine inanmalarını istediğinden, çünkü O'na tanıklık edenler onlardı. Bunun

nedeni, İsa'nın şunu açıkça belirtmesidir: İnsanların tanıklığını kabul etmedi ve eğer kendisine tanıklık ederse tanıklığı doğru olmayacaktı "Kendime tanıklık edersem, tanıklığım doğru değildir" (Yuhanna 5:31) ve Baba'dan gelen tanıklığın (Kutsal Yazılardan) doğru ve yeterli olduğu "Bana tanıklık eden başka biri var ve onun bana tanıklığının doğru olduğunu biliyorum" (Yuhanna 5:32).

Vaftizci Yahya'nın Mesih'e tanıklık ettiğini anlasak da, onun tanıklığı gerçeğin bir tanıklığıydı "Yahya'ya elçiler gönderdin ve gerçeğe tanıklık etti" (Yuhanna 5:33), yani Baptistin söylediği her şey doğrudan Kutsal Yazılarla ilgiliydi, çünkü yalnızca Tanrı'nın sözü gerçektir (Yuhanna 17:17).

Şimdi, İsa, öğrencilerinden Mesih olduğunu açıklamalarını istemedi çünkü daha büyük bir tanıklığa, Baba'nın tanıklığına ve tüm insanların Tanrı'nın tanıklığına inanmak zorunda kalmadan önce insanlardan tanıklık almıyor (Yuhanna 5:34). Kutsal Yazılarda Oğlu hakkında kaydedildi "Kutsal Yazıları araştırıyorsunuz, çünkü onlarda sonsuz yaşam olduğunu düşünüyorsunuz ve onlar bana tanıklık ediyorlar" (Yuhanna 5:39).

Tanrı'ya inanmak, peygamberlerin hakikat hakkında bildirdiği tanıklıktan önce mucizelerden kaynaklanmaz (Yuhanna 4:48). 'Mucize' demek gerçeğin bir kanıtı değildir. Elçi Petrus, tanık olanı açıklığa kavuşturur: "Ama RAB'bin sözü sonsuza kadar kalır. Ve aranızda bildirilen söz budur" (1. Pet. 1:25). Tanık olmak, Tanrı'nın sözünü konuşmak, Kutsal Yazıların söylediklerini konuşmak ve insanlara Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğunu duyurmaktır.

Günümüzde pek çok kişinin vurgusu insanlar ve onlar tarafından gerçekleştirilen mucizeler üzerinedir, ancak İncil, elçilerin hizmetinin mucizelere değil, söze dayandığını açıkça ortaya koymaktadır. Petrus'un ilk konuşması, Yerusalim sakinlerini Kutsal Yazıların tanıklığına maruz bıraktı (Elçilerin İşleri

2:14 -36). Topal bir adam tapınak kapısında iyileştikten sonra bile, dinleyicilerini mucizevi işarete hayran kalmasınlar diye azarladı (Ac 3:12) ve ardından Kutsal Yazıların tanıklığını açıkladı (Ac 3:13 -26) .

Yahudiler Stephen'ı taşıdığında, Vaftizci Yahya gibiydi, gerçeğe tanıklık ediyordu, yani Tanrı'nın Oğlu hakkında verdiği tanıklığı açıklıyor, Kutsal Yazıları öfkeli kalabalığa duyuruyordu (Ac 7:51 -53).

Stephen mucizevi işaretler sayıyor olsaydı, asla taşlanmazdı, çünkü insanların reddedilmesi, mucizevi işaretlerle ilişkili değil, müjdenin sözüyle ilişkilidir (Yuhanna 6:60). Kalabalık, İsa'yı yaptığı mucizeler yüzünden değil, sözlerinden dolayı taşlamak istedi.

«Size Babamın birçok güzel eserini gösterdim. bu işlerden hangisi için beni taşıyorsun? Yahudiler ona cevap verdiler ve dediler: Sizi iyi bir iş için değil, küfür için taşlamıyoruz. çünkü bir erkek olarak, kendinize Tanrı olursunuz ”(Yuhanna 10:32 -33).

Birçoğu, Mesih'in Kenanlı kadın için gerçekleştirdiği mucizeyi gördü, ancak onu takip eden kalabalık, İsa'nın sonsuz Sözü, sonsuza dek kalan Rab'bin sözünü duyduğunda yaptığı gibi Davut'un Oğlu olduğunu itiraf etmedi. İsrail halkına Kutsal Yazıları dinlemeleri verildi, ama onlar, İsa'yı duyduklarında, Davut'un Oğlu'na övgüde bulunan ve ona tapan Kenanlı kadından eksiklerdi.

Kadının farkı, Mesih'i takip eden kalabalık mucizeleri görürken (Mt 11:20 -22), kutsal yazıları incelerken (Yuhanna 5:39) ve yanlışlıkla İsa'nın sadece Peygamber. Yaşamları kalmasın diye Mesih'i reddettiler (Yuhanna 5:40).

Kenanlı kadında ve iman eden birçok Yahudi olmayanda, İşıya'nın duyurusu yerine getirildi: “Beni istemeyenlerden arandım, beni aramayanlardan bulundum; Benim ismim olmayan bir millete dedim: İşte buradayım. İşte buradayım ”(65: 1).

Şimdi biliyoruz ki (inanç duymakla gelir) ve Tanrı'nın sözüyle işitmek ve kadının duyduklarına inanmak için yeterliydi "Öyleyse iman etmedikleri 0'na nasıl seslenirler? Ve duymadıkları ona nasıl iman edecekler? ve vaaz verecek kimse yoksa nasıl işitecekler? " (Romalılar 10:14). İşiten ve iman eden herkes kutsanmıştır, çünkü İsa şöyle demiştir: İsa ona, 'Beni gördüğün için Thomas, inandın; ne mutlu görmemiş ve henüz iman etmiş olanlara "(Yuhanna 20:29).

Kenanlı kadının inandığı gibi, Tanrı'nın ihtişamını gördü "İsa ona, 'Size, eğer inanırsanız, Tanrı'nın yüceliğini göreceğinizi söylemedim mi?' Dedi. (Yuhanna 11:40), inanabilmeleri için doğaüstü olanı görmeyi bekleyen İsrail halkının aksine "Ona, 'Öyleyse, onu görebilmemiz ve size inanmamız için ne işaret yapıyorsunuz?' Dediler. Ne yapıyorsun? " (Jo 6:30).

Şimdi Tanrı'nın görkemi, mucizevi işlemlerle değil, Mesih'in yüzünde ortaya çıkıyor. "Işığın karanlıktan parladığını söyleyen Tanrı, İsa Mesih'in karşısında Tanrı'nın görkeminin bilgisinin aydınlatılması için yüreklerimizde parlıyor" (2Co 4: 6). Kurtaran, yüzünü İsrailoğullarının evinden saklayan Rabbin yüzünün parlaklığıdır.

"Ve Yakup'un evinden yüzünü gizleyen RAB'bi bekleyeceğim ve onu bekleyeceğim" (Is 8:17; Mezm 80: 3).

Kenanlı kadın, İsa'yı duvara dayadığı için değil, ona şantaj yaptığı için inandığı için katıldı: – Bana cevap vermezsen, Kutsal Yazıları yırtıp atacağım. Kadın, kızının serbest bırakılmasıyla ödüllendirilmeden önce, inanmak için mucizevi bir eylem isteyen birçok kişinin aksine, çoktan inanmıştı.

Kenanlı kadın İsa hakkında ne duydu? Şimdi, eğer iman işitmekle ve Tanrı'nın sözüyle işitmekle gelirse. Kenanlı kadının duyduğu şey, mucizelerin ifadesi ya da ünlü birinin din değiştirmiş olması değildi. Birinin bir mucize başardığını duymak veya lütuf kazandığını söyleyen bir pankart okumak, bir

kimsenin Mesih'in Davut'un Oğlu olduğunu açıkça itiraf etmesine neden olmaz!

İman üreten tanıklık Kutsal Yazılardan gelir, çünkü bunlar Mesih'in tanıklıklarıdır. Bir sanatçının dönüştürüldüğünü ya da birisinin uyurucu, fuhuş vb. Bıraktığını söylemek, yasa ve Mesih'in öğrencileri arasındaki gizli tanıklık değildir. İşıya peygamber açıktır:

“Hukuka ve tanıklığa! Bu kelimeye göre konuşmazlarsa, bunun nedeni içlerinde ışık olmamasıdır ”(Is 8:20).

Tanıklık kilisenin alamet-i farikasıdır, mucizevi işaretler değil, çünkü Mesih'in Kendisi sahte peygamberlerin alametler, kehanetlerde bulunacağı ve iblisleri kovacağı konusunda uyardı (Mt 7:22). Dudaklardan çıkan meyve, yani tanıklık, gerçek ve sahte peygamber arasındaki farktır, çünkü sahte peygamber bir koyun kılığına girecek, böylece eylemleri ve görünüşleri ile onları teşhis etmek imkansızdır (Mt 7:15 -16).

'Bana Kutsal Yazılara göre inanan kişi', Mesih'in insanlarda ışık olması için tesis ettiği koşuldur “Bana iman eden her kimse, Kutsal Yazıların dediği gibi, rahminden canlı su nehirleri akacaktır” (Yuhanna 7:38), çünkü Mesih'in sözleri Ruh ve yaşamdır (Yuhanna 6:63), ve sadece bozulmaz tohum böyle bir tohum, sonsuz yaşama hak veren yeni bir yaşamı filizlendirir (1 Pet. 1:23).

Mesih'e Davut'un Oğlu olarak inananlar, yaşayan Tanrı'nın Oğlu olan Rab artık yabancı veya yabancı değildir. Efendisinin masasından düşen kırıntılarda yaşamayacak, ancak azizlerin yurttaşı oldu. Tanrı'nın ailesinin bir üyesi oldu “Artık yabancı veya yabancı değil, azizlerle ve Tanrı'nın ailesiyle birlikte yurttaş olduğunuz anda” (Eph 2:19).

Davut'un Oğlu'na her kim inanıyorsa, neslinin İbrahim'e vaat edildiğine inanıyor, bu nedenle o, İbrahim inanan olarak kutsanmıştır ve kutsal peygamberleri aracılığıyla Tanrı'nın vaat ettiği tüm faydalara katılmıştır, çünkü peygamberlerin

yazdığı her şey Oğul hakkında yazmıştır. (Yuhanna 5:46 -47; İbraniler 1: 1-2).

Kim inanırsa, Tanrı'da her şeyi yapabilir. "Krallıkları imanla fetheden, doğruluğu uygulayan, vaatler alan, aslanların ağızlarını kapatan, ateşin gücünü söndüren, kılıcın kenarından kaçan, güçsüzlükten güçlerini çektiler, savaştıkları savaşta ordularını koydular. yabancı insanlar. Kadınlar ölülerini dirilişle aldılar; bazılarına daha iyi bir diriliş elde etmek için kurtuluşlarını kabul etmeyerek işkence yapıldı; Ve diğerleri, küçümseme ve belalar yaşadı, hatta zincirler ve hapisaneler. Onlar kılıçla taşlandı, biçildi, denendi, öldürüldü; Koyun ve keçi derileri giymiş, çaresiz, acı çekmiş ve kötü muameleye maruz kalmış (ki dünya buna layık değildi), çöllerde, dağlarda, yerin çukurlarında ve mağaralarında dolaşıyorlardı. Ve tüm bunlar, imanla bir tanıklık ettikten sonra, söze ulaşmadı, Tanrı bizim hakkımızda daha iyi bir şey sağladı, biz olmadan mükemmelleşmeyeceklerdi "(İbraniler 11:33 -40).